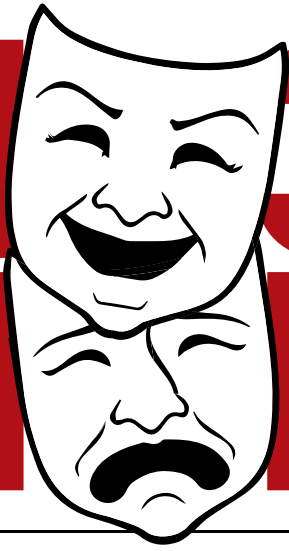

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ФЕБРУАР 2024.

ГОДИНА XX, БРОЈ 167

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

КОМЕДИЈА БРАНИСЛАВА НУШИЋА

РЕЖИЈА МИЛОШ ЛОЛИЋ

МИСТЕР ДОЛАР

ПРЕМИЈЕРА | 15. март у 19.30 часова | ВЕЛИКА СЦЕНА

НОВО ПРИЗНАЊЕ ДРАМИ „ОЧЕВИ И ОЦИ“ - НАГРАДА ЧАСОПИСА „СЦЕНА“ ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ У 2023. ГОДИНИ

Награда часописа „Сцена“ за најбољу позоришну представу у 2023. години припала је драми „Очеви и оци“, по роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати, режији Вељка Мићуновића и продукцији Народног позоришта у Београду. У анкети коју су заједнички организовали „Сцена“, чији је издавач Стеријино позорје из Новог Сада, и Удружење позоришних критичара и театролога Србије, учествовало је десет театарских посленика од којих су шесторо свој глас дали овој представи премијерно изведеној 4. априла прошле године на Великој сцени. „На овај начин, „Очеви и оци“ настављају свој тријумфални поход потврђен претходних месеци на више домаћих и регионалних позоришних фестивала освајањем укупно двадесет признања. Уз све то, публика ову представу која је међу најтраженијим драмским насловима са нашег репертоара, гледа са великим задовољством“, каже уметничка директорка Дrame Молина Удовички Фотез и додаје да од Вељка Мићуновића, сталног редитеља Народног позоришта,

у будућности очекује још много добрих представа. У целини су освојене три награде, док се преосталих 17 односи на индивидуална уметничка остварења која су припала редитељу Мићуновићу, глумцима Вањи Ејдус, Сени Ђоровић, Милошу Ђорђевићу и Александру Вучковићу, драматуршкињи Кати Ђармати и костимографкињи Марији Марковић Милојев. „Диван је осећај кад једна представа, чији је рејтинг изузетан јер никад није исцрпљивала својом претенциозношћу већ истинском потребом за новим читањем и естетиком, добије толико награда. Много се фактора нашло у креативној синергији. Ретке су прилике када се тако јединствено удруже и критика и публика. Мислим да се сви заједно препознајемо у нашој вечној располућености, нашем наслеђу - генерацијском, идеолошком, идентитетском...“, изјавио је Мићуновић и упутно речи захвалности комплетној глумачкој екипи која је, како је истакао, све време имала огромно поверење у редитељски концепт. Представа „Очеви и оци“ урађена је на основу адаптације истоименог романа, једног од најзначајнијих дела савремене српске књижевности у коме се преплићу породична и друштвена драма једне епохе. Роман, проткан изузетним емоционалним набојем, синтетизује национално искуство и успоставља рационалан поглед према корпусу тема које се најчешће јављају у промишљању статуса српске реалне и митске ситуације. Иако не прихвата романтизовање прошлости, Селенић такву прошлост не презире, нити је оспорава... Уметнички тим представе чине Ката Ђармати (драматург), Зорана Петров (сценограф), Марија Марковић Милојев (костимограф), Невена Глушица (композитор), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Ена Кротић (асистент костимографа) и Јасна Сарамандић (асистент сценографа). У подели су Милош Ђорђевић (Милутин Медаковић), Никола Ракочевић (Стеван Медаковић), Александар Вучковић (Михајло Медаковић), Вања Ејдус (Елизабета Медаковић), Вања Милачић (Рахела Блејк), Сена Ђоровић (Нанка), Ива Милановић (Јелена) и Никола Ристановски/ Александар Ђурица (Видосав Прокић).

Р.П.Н.

Андреј Болконски у „Рату и миру“

ГЛУМАЦ ДАНИЛО ЛОНЧАРЕВИЋ УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ КОМЕДИЈЕ
„МИСТЕР ДОЛАР“ У РЕЖИЈИ МИЛОША ЛОЛИЋА

Указујући на бесмисао, Нушић је истовремено указивао и на смисао

На сцену Народног позоришта, млади и талентовани Данило Лончаревић први пут је крочио пре непуне две године улогом Андреја Болконског, једног од неколико главних јунака Толстојевог величанственог дела „Рат и мир“, у режији Бориса Лијешевевића. Уследиле су, потом, и веома запажене роле код Јагоша Марковића у Шекспировом „Магбету“ (Рос), као и Тање Мандић Ригонат у „Нашем разреду“ (Хењек) Тадеуша Слобођанека, а том низу, ускоро ће придружити и улогу Господина који очекује богато наследство из Нушићеве комедије „Мистер Долар“ чија је премијера планирана за 15. март на Великој сцени, у режији Милоша Лолића.

„Рад са Милошем је веома отворен, истраживачки и због тога бескрајно узбудљив. Осећам као да ступамо на неку нову територију у погледу тумачења овога текста, и то нас колективно тера да идемо даље и да видимо која је граница до које можемо да дођемо. Тешко је било шта рећи или тачно дефинисати у овој фази, пошто је рад на представи увелико у току, а ипак нас очекује дуг пут до премијере и сусрета са публиком“, казао је Лончаревић на почетку разговора за „Позоришне новине“, вођеног у првој половини фебруара.

Шта је вама лично, као младом човеку, данас најинтригантније у свему томе о чему је Нушић, писао давне 1932. године у „Мистер Долар“?

Пошто је текст написан пре скоро једног века, невероватно ми је колико је већ тада постојало једно предосећање, макар код Нушића, у којем правцу се друштво креће. Већ сам наслов говори много тога. Не могу да тврдим, али осећам да је текст у тренутку настанка био далеко испред свог времена, и чини ми се да је данас тематски актуелнији

него тада. Нушић је лицима у комедији избрисао све индивидуалне квалитете, лишио је ликове њихових специфичних вредности, због тога што их они заправо ни немају. То су људи без унутрашњег садржаја и њихова вредност не налази се у њима самима, већ у очима људи којима су окружени. Све стоји у пројекцији, у томе како их други виде и вреднују, а то је најчешће кроз призму бројки, односно кроз материјалистичку призму. Упадљиво је потпуно одсуство духовности и било каквог морала или осећања смисла. Када човек не може да пронађе

Ја верујем да су критичари истински оптимисти, пошто без људи који мисле да ствари могу и морају да буду боље, никада се ништа не би мењало. Мислим да је и Нушић пример једног таквог неуморног „оптимисте“. Кроз медиј позоришта и уопште уметности имао је моћно оружје којим је указивао на све оне „наопаке“ појаве које је бриљантно уочавао око себе. Његово огромно животно дело показује колико је био обузет таквим појавама и уопште разним друштвеним питањима, и мислим да се управо у томе нај-

У улози Хењека у „Нашем разреду“

дубоко осећање смисла, он одвлачи себи пажњу задовољствима. Иза фасаде комформизма провејава упадљиво одсуство суштине вредности, животног усмерења, односно управо - смисла. То место попуњава и надомешћује новац и статус у друштву. Мислим да је паралела са данашњим временом више него очигледна.

Нушић је познат и као писац који је исмевао људску сујету, глупост, лажно добротинство, лицемерје... О том његовом исмевању и данас се могу чути подељена мишљења – док једни тврде да у томе никад није био злонамеран и отрован, други сматрају супротно...

боље види колико је велика била његова тежња ка промени и прогресу. Наравно да иза једне такве тежње мора да стоји и огромна љубав. Указујући на бесмисао, истовремено је указивао и на смисао. Сигуран сам да је дубоко веровао да ће се у „огледалу“ које ставља пред своје гледаоце и читаоце показати сва нискост и нехуманост друштвених феномена којима се бави, и вероватно се надао да би кроз освешћење и осећање стида могла да се пробуди и жеља за променом. Чини ми се да управо то одсуство стида и јесте један од главних проблема којим се он кроз целокупно своје дело бави. А бојим се да смо од тада у том погледу

додатно „узнапредовали“ и да смо мало шта научили. Мислим да је то један од главних разлога што су његови текстови толико актуелни и извођени и дан данас.

У Народном позоришту тренутно играте у „Магбету“, „Нашем разреду“ и „Рату и миру“, представама које преписују појмове властољубља, страшних злочина и универзалног трагања за истином и правдом, мржње, феномена рата у животу човека и човечанства, као и питањем његовог смисла, механизма...

РАДОСТ И ПРИВИЛЕГИЈА

„Бити део националног театра и учествовати у тумачењима највећих дела како класичне тако и савремене књижевности, јесте нешто заиста посебно. Не кријем да је то оно о чему сам маштао и чему сам се надао, још као студент. Због тога се трудим да увек дајем колико могу и да максимално уживам у сваком тренутку који проводим на сцени. То је велика одговорност, али и велика радост и привилегија“, сматра Лончаревић који је глуму дипломирао на Факултету драмских уметности у Београду, у класи Срђана Карановића. Осим у Народном позоришту, публика је овог даровитог глумца, рођеног 1995. године у Подгорици, гледала и у Звездара театру, Позоришту „Бошко Буха“... као и серијама „Војна академија“, „Груди“, „Државни службеник“, „Сенке над Балканом“, „Тунел“, „Време зла“...

То су теме на којима се темељи читава проблематика људскога постојања. Неопходно је бавити се њима све док не научимо лекције које нисмо научили у прошлости. Све оно што нисмо научили из прошлости, сваки пут се враћа са све већом силином и све већом деструктивном снагом. Али, поред разорних и штетних аспеката, важно је указивати и на снагу љубави, људскости и наде у свим могућим страхотама које човек могу да задесе. Човек је у стању да поднесе и најгоре страхоте када у томе види неки смисао. Све набројане представе баве се и са том невероватном снагом коју човек у себи носи. Бескрајно сам захвалан што имам прилику да се као млад глумац бавим тако фундаменталним питањима. Мислим да је то огромна привилегија, јер осим прилике да учествујем, односно да служим тим делима у једном процесу исцељења и освешћења оних који дођу да гледају представе, и сам пролазим кроз исти такав процес. У тој узajамности, односно размени и лежи сва лепота позоришта.

■ Микојан Безбрадица ■

„Копелија“ је у Народном позоришту први пут изведена 11. јуна 1924. године: сцена из представе и премијерни плакат (фото: Театрослов)

Участ сто година од прве поставке балета „Копелија“ на Великој сцени Народного позоришта, 19. марта биће одржана премијерна обнова ове представе у кореографији Петра и Љубинке Добријевић. Овај балет у два чина, на музику Леа Делиба, у кореографији Љубинке и Петра Добријевића, премијерно је изведен 15. децембра 2015. на Великој сцени.

У тој светлуцавој причи о магији и превари пуној чаролије и романтике, учествује целокупни ансамбл Балета Народного позоришта у Београду.

Декор је урадио Мираш Вуксановић, а костиме Катарина Грчић Николић.

Иначе, то је шеста поставка у Народном позоришту тог сентименталног балета са комичним елементима за који је оригиналну кореографију урадио Артур Сен-Леон.

Овај славни француски играч, балетски либретиста, кореограф и композитор, заједно са Шарлом Нуитером, написао је и либрето урађен по новели „Пескар“ чувеног немачког писца, диригента и сликара Ернста Теодора Амадеуса Хофмана.

Сан чудног доктора Копелијуса да удахне живот својој креацији, једној лутки, превазилази причу и постаје универзална тема о некоме ко је другачији од нас. Сванилда, својим прерушавањем у Копелију, доводи га у заблуду да је то могуће, чини га срећним, али његови се снови руше сазна-

њем да је у питању само лутка. Остаје сам, очајан, са својом креацијом - сломљеном лутком. Али Копелијус, креатор, уметник, стваралац, опрашта младости и прикључује се средини која га је до тада одбацивала и учествује у весељу и прослави живота и младости...

Копелијус, Љубинке и Петра Добријевића, је помало и Дон Кихот, сањар, идеалиста или балетмајстор који својој креацији жели да удахне оно што најбоље зна и уме - Душу плеса.

„Копелија“ је на сцени Народного позоришта први пут изведена 11. јуна 1924. године у кореографији Александра Фортуната. Улогу Сванилде креирале су у алтернатији велике балерине нашег балета Јелена Пољакова, Нина Кирсанова и Наташа Бошковић, Копелијус је био Василије Шумски, а Франц

Сцена са премијерног извођења 2015. године

– Фортунато. Касније су у тој роли наступали и Макс Фроман и Анатолиј Жуковски.

Наредна премијера одржана је 21. јуна 1948. године. Кореографију је урадио Димитрије Парлић који је, у алтернатији, са Александром Доброхотовим тумачио лик Франца. Сванилду су дочарале Рут Парнел/ Вера Костић/ Душанка

ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА КУЛТНОГ БАЛЕТА ЛЕА ДЕЛИБА
У ЧАСТ СТО ГОДИНА ОД ПРВЕ ПОСТАВКЕ

Повратак на сцену магичне Копелије

улогама били су Милица Бијелић/ Душка Драгичевић (Сванилда), Ранко Томановић/ Ненад Јеремић

„Идеја није била да само пошаљемо неку важну поруку већ жеља да направимо балет у којем ће гледаоци уживати и у лепој музици, као и ономе што се догађа на сцени. Представа је направљена за малу и велику децу јер, коначно, сви ми у души остајемо деца. Највећа награда нама уметницима је публика која излази из позоришта срећна и озарена јер је доживела нешто лепо и позитивно..., говорила је уочи премијере, у интервјуу за „Позоришне новине“, госпођа Љубинка Добријевић, дугогодишња сарадница Балета Народного позоришта, која је преминула 18. децембра 2018. године. Њена уметничка личност везана је за златни период чувене компаније Мориса Бежара у којој је дуги низ година наступала са супругом Петром Добријевићем (1927-2009). У богатој уметничкој каријери наступала је широм света и у више мандата била директор у Скали у Милану, Визбадену, Цириху, Фиренци и Сарбрикену. Као педагог изградила је и формирала бројне значајне балетске уметнике у Европи. Последњих година уметничког рада била је везана за Балет Народного позоришта где је радила као педагог, балетмајстор и кореограф, поставивши, осим „Копелије“ и балете „Пакита“, „Франческа да Римини“ и „Дуо“.

Сифниос, док су се у улози Копелијуса смењивали Драго Погачар и Бранко Марковић.

Непуних 15. година касније, „Копелија“ је имала још једну премијеру у Народном позоришту - 27. фебруара 1963. Овога пута, кореографију и режију урадила је Вера Костић која је главне улоге поверила Лидији Пилипенко (Сванилда), Жарку Пребилу (Франц) и Милану Момчиловићу (Копелијус).

Чувени балетски играч, кореограф и педагог Димитрије Парлић, после вишегодишње паузе, још једном је одлучио да на сцени

Народног позоришта постави „Копелију“. Премијера је одржана 14. фебруара 1980. а у главним улогама била су истакнута имена нашег балета - Љиљана Шарановић Николић/ Милица Бијелић (Сванилда), Душан Симић/ Радомир

Вучић (Франц) и Владимир Логунов (Копелијус).

Претпоследња поставка урађена је 19. новембра 1991. године, а представа се наизменично изводила на тадашњој сцени националног театра у Земуну и у матичној згради на Тргу Републике. Кореографију и режију Димитрија Парлића пренели су Вишња Ђорђевић, Душан Симић и Владимир Логунов, а у главним

(Франц) и Стеван Хаџи Славковић/ Ратко Петровић (Копелијус).

„Копелија“ је праизведена 25. маја 1870. године у париској „Опери“.

■ Р.П.Н. ■

Вердијева опера „Симон Боканegra“, ускоро ће се, први пут, наћи на редовном репертоару Велике сцене Народне позоришта у Београду. Премијера је планирана 15. маја у режији Марија Павла дел Монака и под диригентском управом маистра Ђорђа Павловића, сталног члана националног театра од 1992. године. Биће то први пут у богатој каријери овог признатог уметника, који је студије дириговања као и последипломске студије завршио на Факултету музичке уметности у Београду у класи проф. Јована Шајновића, да диригује то дело које према мишљењу стручне критике карактеришу надахнута мелодиозност и истанчани осећај за сценску драматику. У разговору за „Позоришне новине“ господин Павловић сматра да се, гледано са ове временске дистанце, чини да „Симон Боканegra“ представља својеврсну прекретницу у Вердијевом стваралаштву, као и да својом музичком понудом доноси неке новине које ће се касније у већој мери одразити у делима као што су „Бал под маскама“, „Моћ судбине“ и „Дон Карлос“.

„За музику у овом делу, не може се рећи да на прво слушање *осваја* публику као што је то случај са његове претходне три опере *Риголето*, *Трубадур* и *Травијата*. Међутим, веома изражајна драматска страна целог дела са посебним освртом на психолошко осветљавање ликова кроз препознатљиву кантилену великог Вердија, доноси *тамнију атмосферу* која је карактеристична за потоње три опере. У овој опери имамо готово *цитате* на којима су у каснијим операма изграђене читаве сцене. Но, да не залазимо овде у дугу анализу, уверен сам да ће их и публика пажљивим слушањем лако препознати и у њима уживати.

Прва верзија опере, настала 1857. године, прошла је скоро незапажено на премијери у Театру „Ла Фениче“. У међувремену, више од две деценије касније, Верди је одлучио да узме у руке прашњаву литературу и преради је, уз помоћ свог великог пријатеља и верног сарадника Арига Боита. Дошло је до значајних измена у овом делу - преуређен је редослед свих сцена, написан Пролог и додата славна сцена „У сали Великог већа“ којом се завр-

БОРБЕ ПАВЛОВИЋ, ДИРИГЕНТ ОПЕРЕ ЂУЗЕПА ВЕРДИЈА „СИМОН БОКАНЕГРА“

Дело „тамније атмосфере“ и отмене естетике мелодиозности

СНАГА МУЗИКЕ ЈЕ НЕПРОЛАЗНА

Маестро Павловић сматра да музика апсолутно може да оплемени и преобрази човека. „Она то у великој мери и чини од самог свог постанка и, рекао бих, чиниће до последњег момента. Снага музике је у Божијој искри надахнућа којим је стварана. Због тога је њена снага непролазна“!

шава први чин. Ова верзија премијерно је изведена с великим успехом, 1881. године у миланској Скали. Шта у Вама посебно побуђује ова опера?

Драматско бојење ликова, значајније употребљен оркестар као носилац специфичних емотивних стања кроз коришћену оркестрацију. Отмена естетика мелодиозности са посебним освртом на тамне валере који наговештавају хладноћу европских дворова, надменост и сплетке високог staleжа и унутрашњу патњу човека. Музика која на први поглед има један, да кажем, помало дистанциран став према интерпретатору и слушаоцу, али препуна дирљивих кантилена и како драмски набијених тако и љубавно расцветаних сцена, свакако побуђује аналитички интерпретаторски дух и својим уметничким понудама захтева један нови приступ интерпретацији не толико уобичајен као у претходним делима.

Често сте током досадашње каријере дириговали Вердијеве опере („Моћ судбине“, „Травијата“, „Отело“, „Трубадур“, „Дон Карлос“, „Набуко“, „Риголето“...) Колико је захтеван као композитор?

Вердијева музика најзахтевнија је за певаче. У сваком сег-

менту захтева пре свега певаче са одличном вокалном техником. У том погледу може се рећи да су Вердијеве опере базиране пре свега на одличном певању упоредо са великим захтевима у сценском, односно глумачком погледу. Једном речју тражи се комплетан уметник који је у стању да врхунским певањем интерпретира текст који је код Вердија, може се рећи, основ инспирације. У свом карактеристичном композиторском маниру Верди нам снагом музике њеном топлином, мелодиозношћу и драматиком доноси опис карактера својих ликова и њихових међусобних односа. Задатак диригента је да доследно спроведе композиторове

замисли у звучну слику имајући на уму све ове елементе као и значајну улогу оркестра који често из једне „пратеће позиције“ у погледу подршке вокалном парту, прелази у ауторитативног носиоца драмске радње. Тражећи, пре свега у себи, добро осећање односа свих ових елемената диригент касније свој лични доживљај усклађује и са вокалним уметницима покушавајући да оствари „златни пресек“ свих уметничких понуда расположивих у датом моменту.

Сваки диригент, несумњиво, може другачије, на свој начин,

да тумачи једно те исто музичко дело. Колико себи дајете слободе при анализирању и интерпретацији неких дела?

Сваки човек је јединка за себе, па и музикалитет који поседује у нечему се подудара са другима, а опет свако на свој начин доживљава музичке садржаје са којима се сусреће. Анализом дела упознајемо се са композиторовим замислима док личним музи-

калитетом бојимо интерпретацију онако како оно звучи у нама, на који начин покреће наше личне емоције. Слободу интерпретације видим управо у тој различитости духовног, емотивног и интелектуалног стања уметника, у томе да кроз задате елементе композиторовог записа изрази своје емоције у извођењу дела.

Славни Херберт фон Карајан често је говорио својим студентима да не може да их научи да диригују, али их може научити како да воде пробу тако да на наступу неће морати да диригују. Ви сте студије дириговања,

као и последипломске студије, завршили на Факултету музичке уметности у Београду у класи проф. Јована Шајновића. По чему га памтите, шта сте посебно „упили“ од њега?

Не само Карајан, сви велики уметници су о томе говорили. Генериј Рождественски велики руски диригент и педагог је, на пример, говорио да се не може научити неко да буде диригент већ му се само могу дати информације потребне за једног диригента а да ли ће то постати зависи од много елемената. Драги професор, Маестро Јован Шајновић је свакако најупечатљивија личност која се нашла на путу мог, да кажем, уметничког стасавања. Не знам шта бих могао посебно да истакнем с обзиром да је он „фронтално“ деловао на мене по сваком сегменту своје личности. Не знам да ли је на мене више утицала његова ерудиција, истанчана уметничка естетика, страствена патриотска љубав према српској уметности, отмена и топла загладаност у естетику и филозофију музике или пасионирана љубав према анализи музичких дела и проналажење најскривенијих детаља у уметничком, психолошком и филозофском погледу. Памтим га по отмености, доброты и интелектуалном стилу који је био тако карактеристичан за њега. Професор, Маестро, Човек!

Стални сте члан ансамбла Опере Народне позоришта више од три деценије, од 1992. године. Пре неколико месеци, 22. новембра - за Дан националног театра, добили сте Печат Народне позоришта у Београду који се по одлуци управ-

ника додељује поводом посебног доприноса животу и раду Куће, једне од најзначајнијих установа српске културе...

Ова награда ми је изузетно драга јер је везана за Кућу у којој сам провео већи део свог живота, трудећи се да достојно и професионално одговорим на све уметничке изазове дајући најбоље од себе што у датом моменту поседујем. Награде не посматрам као неки подстрек, али природно је, чини ми се, да се са осмехом осврнемо на њих ако их буде.

■ Микојан Безбрадица ■

БАЛЕТ НАЦИОНАЛНОГ ТЕАТРА СПРЕМА НОВУ ПРЕДСТАВУ, ПО ЈЕДНОЈ ОД НАЈЛЕПШИХ ЕПСКИХ НАРОДНИХ ПЕСАМА ПРЕТКОСОВСКОГ ЦИКЛУСА, У САВРЕМЕНОЈ КОРЕОГРАФИЈИ ИГОРА КИРОВА

„Бановић Страхиња“ за финале историјске прославе јубилеја Балета

Игор Киров

Композитор Илић, драматург Косић, сценограф Зарић, костимограф Катарина Грчић Николић и асистент кореографа Мојца Мајцен потписују се као уметнички тим новог позоришног дела у којем

Иван Страхиња“ интерпретирана је у истоименом балету у кореографији Лидије Пилипенко чија је пре-

зи и јунаштво, већ и личност која је представљала оличење правде, поштења и племенитости, док га

се својом тематиком уздиже у ванвременски приказ контраста између традиционалних вредности и интимног људског осећања.

Постављањем овог наслова на редовни репертоар Велике сцене, Балет Народного позоришта исказује своју посвећеност и наклоност не само према наслеђу српског балета, већ и наслеђу српске историје и културе.

Публика може да очекује премијеру овог великог балетског дела почетком јуна када ћемо свечано обележити завршетак прославе

Балет Народного позоришта у Београду припрема се за финале историјске прославе јубилеја стогодишњице и у настојању да ода почаст наслеђу српског балета, започиње рад на новој представи „Бановић Страхиња“, по једној од најлепших епских народних песама преткосовског циклуса, у савременој балетској кореографији Игора Кирова.

ће учествовати комплетан ансамбл Балета Народного позоришта у Београду.

Предстојећи балет инспирацију црпи из тог ванвременског песничког ремек дела које је велики српски лингвиста и фолклориста Вук Стефановић Караџић чуо од старца Милије, а потом га записао и обрадио. Гледајући кроз прошлост наше балетске историје песма „Бановић

мијера одржана 2. априла 1981. године на Великој сцени.

Бановић Страхиња није био само епски јунак, познат по сна-

његова спремност да пружи опроштај чини јединственим ликом српске епике. Поред изузетне литерарне лепоте ове песме она

стогодишњице Балета Народного позоришта и закорачити у ново поглавље наше балетске историје.

■ Р.П.Н. ■

Ауторски тим балета „Бановић Страхиња“ са уметничком и извршном директорком Балета Аном Павловић и Смиљаном Стокић и замеником управника Народного позоришта Владаном Ђурковићем

Ауторска музика дочарала је београдску андерграунд сцену осамдесетих година: глумач Александар Вучковић и музичари Владан Рајовић и Дамјан Бабић

Премијерно представљање музичкој културној јавности драме „Миленијум у Београду“, у режији Марка Челебића и драматизацији Катарине Тодоровић, одржано је 12. фебруара на Сцени „Раша Плаовић“. Била је то још једна, али и мало другачија премијера за овај комад у којем музика, коју потписује ауторски тим реномираних музичара - Владан Рајовић, Дамјан Бабић и Бошко Мијушковић, чини неодојив део сценске игре. Брајан Рашић, Бојан Слачала, Миодраг Мики Цицовић, Дејан Цукић, Никола Чутурило, Влада Него-

вановић, Мирослав Цветковић Цвеле, Жикица Симић, Александар Жикић, Јована Цока Станковић, Александар Тимофејевић део је публике која је присуствовала догађају и снажним аплаузом подржала цео ансамбл после извођења представе. Од својих корена у роману Владимира Пиштала до музичко-драмске представе, „Миленијум у Београду“ значајно је дело урбане културе и портал за значајне догађаје у историји, омаж духу генера-

Марко Челебић, Никола Вуčković и Брајан Рашић

МАЛО ДРУГАЧИЈА ПРЕМИЈЕРА ЗА „МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ“

Портрет изгубљене генерације

ције и откуцајима срца града у транзицији. Премијера је одржана летос, 6. јуна, на истој сцени, у оквиру Београдског летњег фестивала „Белеф“.

Глумачка екипа у којој су Александар Вучковић, Никола Вујовић, Бојан Кривокапић, Ваја Дујовић, Зорана Бећић, Даниела Кузмановић Павловић, Небојша Кундачина, Зоран Ћосић и Василије Вујовић упечатљиво

Бојан Слачала, Мирослав Цветковић Цвеле и Влада Неговановић

гради портрет изгубљене генерације распршених илузија.

Владан Рајовић, Дамјан Бабић и Бошко Мијушковић ауторском музиком дочарали су београдску андерграунд сцену осамдесетих година која чини неодојив део сценске игре.

Сва тројица су ангажовани аутори у својим бендовима: „Канда Коца и Небојша“, „Црви“, „Турбо Транс Туристи“ и „Straight Mickey and the boyz“, а овом приликом се потписују као „bvd_bomber“.

Поред креирања ауторске музике, упечатљива је интерпретација песма групе „У шкрипцу“ – „Београд спава“, аутора Зорана Вуловића Вулета, која се сматра једном од најлепших песама о српској престоници и која се симболички изводи на крају представе.

Уметнички тим представе чине и: Марија Калабић (сценограф), Марија Марковић Милојевић (костимограф), Мирко Кнежевић (сценски покрет).

■ Р.П.Н. ■

ГЛУМАЦ БОРИС ПИНГОВИЋ, ПОВОДОМ НЕДАВНЕ ПРЕМИЈЕРЕ ПРЕДСТАВЕ „У ИМЕ ОЦА И СИНА – ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ“

Темељ за другачији третман сопственог бића и идентитета

У стичној и велелепној историјској грађи која просто вапи за уметничким третманом, таман и да је нечија туђа, а камоли наша. Кад помислим шта би многи, који у својим идентитетским трагањима не презају чак ни од тога да фалсификују сопствену колективну свест, дали за много мање од овога што нама припада... Тај однос морамо да мењамо на свим плановима, а ову представу доживљавам као мали позоришни допринос томе.

Кад смо већ код Велике сцене, на њој сте дебитовали 14. децембра 1993. године као студент четврте године глуме, у класи

У тој представи која је веома брзо стекла епитет култне, осим ваших „класића“ - Неле Михаиловић, Наташе Нинковић, Небојше Дугалића, Сергеја Трифуновића и Војина Ђетковића, наступало је и неколико искусних глумаца Народног позоришта међу којима је био и Марко Николић, са којим ћете неколико година касније заиграти у чувеној дуодрами „Загонетне варијације“, по тексту Ерика Емануела Шмита, у режији Божидара Ђуровића који вам је поверио улогу Ерика Ларсена. Од премијере, 2. маја 1998. године, па све до Николићеве смрти, била је на редовном репертоару Сцене „Раша Плаовић“ и за то време, на матичној сцени и бројним гостовањима, одиграна је више од триста пута. Ипак, у почетку није баш све изгледало тако бајно, зар не?

Сећам се да је Марко тек из трећег или четвртог пута успео да прочита цео комад, у почетку увређен оним што му је понуђено у односу на ту прву трећину до које је успевао да домаши. Срећом, када је успео да се „пробије“ кроз предугу експозицију и доврши читање целине, схватио је какво ремек дело драмске литературе има у рукама. Слично томе - срећом, улогу коју сам ја играо је пре мене одбило не знам ни сам колико глумаца. Тако смо се ето некако, срећом, сабрали и направили „Загонетне варијације“. Често смо се после смејали том нашем „хладном старту“. Ипак, „Варијације“ су остале нешто посебно у мом и Марковом животу. Биле су ми као нека мерна јединица у односу на коју сам одмеравао многе своје запитаности, као нека оаза и сигурна

кућа која ми се увек радовала, где ми је све било потаман и свему сам знао место. Ако узмемо у обзир да смо Марко и ја играјући наше „Варијације“ на сцени провели у континуитету безмало скоро месец дана и ноћи „скупог“ сценског времена, онда не морам превише да се трудим да објашњавам колико нам је то било важно. Та представа је утемељила наше пријатељство и остала како наше, тако и чедо Народног позоришта као једна од културних и најизвођенијих у дугој историји нашег театра.

Интересантно је да на истој сцени, пуних тринаест година, играли у још једној Шмитовој дуодрами - „Малим брачним злочинима“ које сте, са колегицом с класе Нелом Михаиловић, од премијере 16. априла 2011. године, одиграли укупно 180 пута. И даље је изводи-те пред препуном салом...

Ту представу смо интерно назвали млађом сестром „Загонетних варијација“, тако да сам имао пуно разлога да основано не сумњам у њено дуго репертоарско трајање. Шалим се, не постоје никакве гаранције у позоришту и ми који се тиме бавимо, то врло добро знамо. Шмит је и у „Малим брачним злочинима“ показао своју списатељску бриљантност и понудио је фантастичан комад, праву посланицу, како за глумце тако и за публику. Невероватно је до које мере његова онтолошка запитаност над природом односа мушкарца и жене увезаних браком и тектоникама које се рађају из тога, постаје блиска гледаоцима у свој својој комплексности и неодгонетљивости. Бескрајан је то простор за глумачко поигравање, а Нела и ја смо га итекако свесни. Због тога чувамо нашу представу, „мазимо је и пазимо“ уверени да ћемо је играти још дуго.

Када се осврнете на претходне три деценије, колико сте у сталном ангажману у ансамблу Дrame Народног позоришта, на шта сте посебно поносни?

Било је за ових тридесет година разних улога, мање или више добро одиграних. Неке сам баш волео, неке нисам толико, али су ме и једне и друге мењале и једнако сам им захвалан на томе. То су све прилике

Бројним, значајним улогама које је у претходне три деценије остварио на матичној сцени, глумац Народног позоришта Борис Пинговић недавно је дописао и лик Стефана Првовенчаног, једног од неколико главних јунака драме Милована Витезовића „У име оца и сина – прича о Светом Сави“, у адаптацији Иване Димић и режији Милана Караџића, која је премијерно изведена прошлог месеца, 27. јануара на Великој сцени, на Савиндан.

„Читајући комад стекао сам утисак који носим и сада, а то је да смо се огрешили о сопствену колективну свест чињеницом да смо тај, можда и најзначајнији период наше историје, једноставно гурнули у запећак“, каже на почетку разговора за „Позоришне новине“ Борис Пинговић, драмски уметник снажног и јединственог глумачког израза.

„Тужно је колико мало знамо о спасоносном подвигу Светог Саве због којег данас уосталом постојимо, па макар и овакви какви смо... Уочио сам прилику да је могуће направити представу која би била како едукативна, тако и есенцијална у смислу изливања темеља за један другачији третман сопственог бића и идентитета. Хајде да прво нешто успоставимо и саградимо, а тек потом рушимо и

стављамо знак питања на то, чему смо иначе посебно склони и невероватно лако нам иде“.

Тумачите лик Стефана Првовенчаног - првог крунисаног краља из лозе Немањића, кога је архиепископ Сава замонашио непосредно пред смрт давши му име Симон...

Глумачки рад на ликовима који својом митологизираношћу неминуно носе низ уопштених претпоставки о томе какви су били и како би „требало“ да се донесу и сценски уобличе, носи низ замки у које се може упасти. Мени је било важно да у оквиру простора који сам имао покушам да не правим некакву идеализовану слику једног од светаца из лозе Немањића, него страственог и силног човека који је власнио огромну моћ, а која га је често искушавала у животу све док није затворио свој круг пронашавши смирење у монашком жићу, да би се потом и објавио као светац. Наравно да је ишчитавање историјске грађе, том процесу могло само да допринесе.

Представа је несумњиво достојна Велике сцене Народног позоришта у Београду...

Рекох да је, како ми се чини, ово позоришни прилог утемељивању те теме као једне од постаментарних фундамената нашег идентитета. Ради се о фанта-

Нела Михаиловић и Борис Пинговић у „Малим брачним злочинима“

професора Владимира Јевтовића, улогом Хортензија, у Шекспировој комедији „Укроћена горопад“...

Да... Недавно смо се баш присетили да је прошло пуних тридесет година од премијере, кроз фотографије из представе. Када дођеш у неке године неминуовно почињу да навиру разни јубилеји и годишњице који враћају успомене. У мени они буде неко сетно осећање, како због чињенице да многи драги људи са тих фотографија више нису са нама, тако и због свести да време тако хистерично и брзо пролази, што би непоновљиви Балашевић рекао „шишти ко кобра...“ С друге стране, те старе фотографије подсећају на сву славу позоришта које се догађа у фантастичним тренуцима размене са публиком, само тада на тај начин и никада више истоветно. Ти дивни тренуци би могли бити прилози нашим кандидатурама за вечност, ако је то могуће кроз бављење овим послом...

Са Марком Николићем у „Загонетним варијацијама“

које ми је пружио бављење овим послом и због тога глума може бити једна узбудљива и посебна професија. Но, када након ових тридесет година размишљам о томе шта ме чини посебно поносним, немам велику дилему. То је чињеница да сви они тихи и мање видљиви људи иза и околу саме сцене (шминкери, костимери, инспицијенти, суфлери, декоратери, реквизитери, обезбеђење, келнери...) у најмању руку немају никакав проблем да ми се осмехну и срдечно јаве кад се сретнемо. Није то мало...

■ Микојан Безбрадица ■

ВЕРДИЈЕВ „НАБУКО“ ПОСВЕЋЕН ПРВАКУ ОПЕРЕ СЛОБОДАНОУ СТАНКОВИЋУ

Сећање на Банета

У знак сећања на првака Опере Народног позоришта Слободана Банета Станковића, у среду 28. фебруара на Великој сцени (19,30) биће изведен Вердијев „Набуко“, под диригентском управом Ђорђа Павловића, у режији Огњана Драганова.

Насловна улога у овом ремек-делу оперске уметности, била је једна од многобројних великих баритонских рола које је својевремено певао на сцени матичног театра, чији је стални члан постао 1973. године.

Осим у „Набуку“, Станковић је остварио значајне роле и у другим Вердијевим операма - „Дон Карлос“ (Дон Карлос), „Ернани“ (Дон Карло V), „Трубадур“ (Гроф Луна), „Бал под маскама“ (Ренато), „Риголето“ (Риголето), „Атила“ (Ецио), „Травијата“ (Жорж Жермон)...

Љубитељи опере, такође, памте његове улоге и у другим делима као што су: Фигаро (Росини, „Севилски берберин“),

Валентин (Гуно, „Фауст“), Марсел (Пучини, „Боџи“), Силвио (Леонкавало, „Пајаци“), Енрико (Доницети, „Лучија од Ламермура“), Јелецки (Чајковски, „Пикова дама“)...

Током богате каријере, Станковић се доказао не само као сугестиван интерпретатор ликова на позорници, већ и као концертни певач способан да свој звонки глас подвргне зах-

тевима камерног музицирања и артикулисане дикције.

Велику афирмацију стекао је као солиста хора Куд „Бранко Крсмановић“ и „Collegium musicum“, с којима је настаупао по целој Европи и Америци.

Слободан Станковић преминуо је 28. фебруара прошле године у Београду, у 75. години.

На извођењу, које ће бити одржано тачно на годишњицу његове смрти, наступиће Драгутин Матић (Набуко), Александар Дојковић (Исмаил), Драгољуб Бајић (Захарија), Сања Керкез (Абигаила), Жељка Здјелар (Фенена), Александар Пантелић (Велики свештеник), Слободан Живковић (Абдало) и Иванка Раковић - Крстоношић (Ана).

Пре почетка представе, у холу партера Велике сцене биће отворена поставка „Слободан Станковић на сцени Народног позоришта“, аутора Драгана Стевовића.

■ Р.П.Н. ■

ДВОЈЕ БАЛЕТСКИХ ИГРАЧА ПРИМЉЕНО У СТАЛНИ РАДНИ ОДНОС

Народно позориште у Београду, посвећено је стварању врхунске уметности и, у вези с тим, неговању и усавршавању постојећих као и креирању нових генерација уметника. И у 2024 години настављамо са отварањем нових радних места. У ансамбл Балета, примљени су у стални радни однос, Бранко Сарић и Соња Милованов, балетски играчи.

Р.П.Н.

ПРИЗНАЊЕ НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ У БЕОГРАДУ - „НАЈБОЉЕ ONLINE СТВАРИ TOP 50 2023!“

Признање је доделио PC Press за Налог на друштвеној мрежи X (Twitter) које је у име Народног позоришта примила Наталија Живановић, испред маркетинг тима. Top 50 најбољих online ствари је признање које PC Press од 1997. године додељује најбољим сајтовима, апликацијама и налозима на друштвеним мрежама. Ово признање нам посебно значи и потврђује стратешко усмерење Народног позоришта ка комуникацији и активностима на друштвеним мрежама.

Р.П.Н.

Балетски гала спектакл под називом „Романса у покрету“, уз учешће балетских звезда Народног позоришта у Београду и националних позоришта из региона, одржан је 14. фебруара, на Дан заљубљених, на Великој сцени.

ОДРЖАН ГАЛА СПЕКТАКЛ „РОМАНСА У ПОКРЕТУ“ УЗ УЧЕШЋЕ БАЛЕТСКИХ ЗВЕЗДА ИЗ СЕДАМ РЕГИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА

Лепота плеса у духу љубави и сарадње

На репертоару су били љубавни дуети из најпознатијих балетских класика и дела еминентних кореографа из региона - Леа Мујића, Едварда Клуга, Шаше Зуровца, Крунислава Симића и Роналда Савковића.

На иницијативу Народног позоришта у Београду у заједничком пројекту после више деценија на истој сцени окупиле су се балетске звезде из седам позоришта и шест земаља региона - Хрватског народног казалишта у Загребу

(Хрватска), Народног позоришта Сарајево (Босна и Херцеговина), Националне опере и балета Скопље (Северна Македонија), Словенског народног гледалишта Марибор (Словенија), Опере и балета Софија (Бугарска) и Српског народног позоришта Нови Сад (Србија).

„Ова сарадња је прослава разноликог изражавања љубави кроз балет. Поносни смо што смо окупили таленат балетских играча националних позоришта из целог региона, стварајући јединствено искуство за нашу публику... Балет Гала није само представа; то је прослава јединства, где нас лепота плеса спаја у духу љубави и уметничке сарадње“, поручиле су уочи овог јединственог догађаја Ана Павловић и Смиљана Стокић, уметничка и извршна директорка Балета Народног позоришта у Београду.

Публика у препуној сали поздравила је све учеснике на крају спектакла дугим аплаузом и овацијама.

■ Р.П.Н. ■

МАРТ 2024.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ПЕТ. 01.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	од 19.30
СУБ. 02.	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа	од 19.00
НЕД. 03.	ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30
ПОН. 04.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
УТО. 05.	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.30
ПЕТ. 08.	ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија	од 19.30
ПЕТ. 15.	МИСТЕР ДОЛАР / ПРЕМИЈЕРА комедија Бранислава Нушића	од 19.30
НЕД. 17.	ДАН СЕЋАЊА НА ПОГРОМ НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ	од 18.00
УТО. 19.	КОПЕЛИЈА / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА балет Леа Делиба	од 19.00
СРЕ. 20.	ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија	од 19.30
ЧЕТ. 21.	КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба	од 19.00
ПЕТ. 22.	МИСТЕР ДОЛАР комедија Бранислава Нушића	од 19.30
СУБ. 23.	ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА опера Кристофа Вилибалда Глука	од 19.30
НЕД. 24.	У ИМЕ ОЦА И СИНА ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ, драма Милована Витезовића	од 12.00
ПОН. 25.	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
ПОН. 25.	НЕЧИСТА КРВ Борисав Станковић / Маја Тодоровић	од 20.00
УТО. 26.	АИДА опера Ђузепе Вердија	од 19.00
СРЕ. 27.	БАЛЕТСКИ ТРИПТИХ <i>INFINITAS</i> три једночина балета на музику С. Рајичића, Е. Јосифа и П. Коњовића у оквиру Београдског фестивала игре	од 20.00
ЧЕТ. 28.	НАБУКО опера Ђузепе Вердија	од 19.30
СУБ. 30.	MIDNIGHT RAGA / О ПРОРОЦИМА И ЛУТКАМА гостује Балет Висбаден у оквиру Београдског фестивала игре	од 20.00
НЕД. 31.	ХОР РТС Брамс: Љубавни валцери	од 20.00
ПОН. 01.	НИШТА НЕЋЕМО ЗАБОРАВИТИ драматизација Тијане Грумић по мотивима прозе Вере Ценић гостује позориште „Бора Станковић“ Врање	од 19.30
УТО. 02.	ТОСКА опера Ђакома Пучинија	од 19.30
СРЕ. 03.	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса у продукцији ФМУ и ФПУ поводом обележавања СВЕТСКОГ ДАНА СТУДЕНАТА	од 19.30
ПЕТ. 05.	АБ (ИНТРА) у кореографији Рафаела Боначеле, гостује Сиднејска компанија игре, у оквиру Београдског фестивала игре	од 20.00
СУБ. 06.	АБ (ИНТРА) у кореографији Рафаела Боначеле, гостује Сиднејска компанија игре, у оквиру Београдског фестивала игре	од 20.00
НЕД. 07.	МАГБЕТ драма Вилијама Шекспира	од 19.30

АПРИЛ

ГОСТОВАЊА

18. 03. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 - Кладово
30. 03. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ - Ковин
02. 04. БАЛЕТСКИ ТРИПТИХ *INFINITAS* - Сарајево
05. 04. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА - Пожаревац
07. 04. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА - Бања Лука

ФОАЈЕ II ГАЛЕРИЈЕ

09. 03. КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“ у 17 часова
24. 03. КОНЦЕРТ КАМЕРНЕ МУЗИКЕ - РАХМАЊИНОВ - Ирина Скорикова
(виолончело), Ања Веселиновић (клавир) и гости са ФМУ из класе доцента
Немање Станковића, у 17 часова

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ПЕТ. 01.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива	од 20.30
СУБ. 02.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
НЕД. 03.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30
ПОН. 04.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића	од 20.30
УТО. 05.	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
СРЕ. 06.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
ЧЕТ. 07.	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	од 20.30
ПЕТ. 08.	ЗЛИ ДУСИ драматизација Тање Мандић Ригонат по роману Ф. М. Достојевског	од 20.30
СУБ. 09.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
НЕД. 10.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
ПОН. 11.	СУЗЕ СУ О.К. мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловић	од 20.30
УТО. 12.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
СРЕ. 13.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30
ЧЕТ. 14.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
СУБ. 16.	СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића	од 12.00
НЕД. 17.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
ПОН. 18.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
УТО. 19.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
СРЕ. 20.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
ЧЕТ. 21.	ПЕСНИЧКО ПОДНЕ у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“	од 12.00
ЧЕТ. 21.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	од 20.30
ПЕТ. 22.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
СУБ. 23.	ЂЕЛАВА ПЕВАЧИЦА драма Ежена Јонеска гостује Центар за културу Тиват	од 20.30
НЕД. 24.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића	од 20.30
ПОН. 25.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
УТО. 26.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
СРЕ. 27.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја СВЕТСКИ ДАН ПОЗОРИШТА	од 20.30
ЧЕТ. 28.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	од 20.30
ПЕТ. 29.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
СУБ. 30.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
НЕД. 31.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
ПОН. 01.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
УТО. 02.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
СРЕ. 03.	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	од 20.30
ЧЕТ. 04.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30
СУБ. 06.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива	од 20.30
НЕД. 07.	СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића	од 12.00

АПРИЛ